

MIJN KAT
JOEGOSLAVIË

Van Pajtim Statovci verscheen eerder bij De Geus:

Bolla

Pajtim Statovci

MIJN KAT JOEGOSLAVIË

Uit het Fins vertaald
door Annemarie Raas

DE GEUS

Deze uitgave is mede tot stand gekomen dankzij een vertaal-
subsidie van het FILI – Finnish Literature Exchange

Het citaat op p. 5 is afkomstig uit Ivo Andrić,
De brug over de Drina, vertaald door C.W. Sangster-Warnaars
en K. Vermeulen-Dijamant, Prometheus, 1994
Oorspronkelijke titel *Kissani Jugoslavia*, verschenen bij
Kustannusosakeyhtiö Otava
Oorspronkelijke tekst © Pajtim Statovci en
Otava Publishing House, 2014
Nederlandse vertaling © Annemarie Raas en
De Geus BV, Amsterdam 2023
Omslagontwerp Paul Pollmann naar een ontwerp van Otava
Omslagillustratie © Otava
Typografie binnenwerk Perfect Service Reeuwijk
ISBN 978 90 445 4381 0
NUR 302

www.pajtimstatovci.com

Da bi se jasno videla i potpuno razumela slika kasabe i priroda njenog odnosa prema mostu, treba znati da u varoši postoji još jedna ćuprija, kao što postoji još jedna reka.

Om een juist beeld te krijgen van het stadje en de aard van zijn samenhang met de brug goed te begrijpen, moet men weten dat er in de stad nog een brug is, zoals er ook nog een andere rivier bestaat.

– Ivo Andrić, *De brug over de Drina*

I

Toen ik de kat voor de eerste keer ontmoette, was dat zo verbijstend, alsof je tegelijkertijd de lichamen van honderd goede mannen ziet, dat ik hem op een dik vel aquarelpapier schilderde, en toen het schilderij eindelijk klaar was en opdroogde, nam ik het overal mee naartoe, en niemand die langs mij liep verzuimde te antwoorden op de vraag: ‘Uwe Hoogheid, mag ik u voorstellen aan mijn kat?’

o:01 blackhetero-Helsinki: zin in fuuuuun????????+
o:01 Chubby-Sub28: Ouder en onderdanig, regio 09?
o:01 gypie_jyvaskylä*: ...
o:02 ouluToptotteen:iemnd uit Oulu niet te dik?
o:02 Kalle42_helsinki: jonger uit Turku vlgnd week? Blowjob
oid?
o:02 jöpää: järvenpää+omg?
o:02 effe_in_hoofstad: macho vent in Helsinki met zin in
blowjob? nu?
o:02 Rauma BTM: ronde kont wil harde pik
o:02 tampere_man voor jongere: tampere
o:02 n_oulu: vent voor triootje? oulu?
o:02 tampere_man voor jongere: tampere
o:02 Cam30: cam2cam?
o:03 o6e, btm24: KEREL?? BIJ MIJ THUIS!
o:03 VilleHKL: slanke vers/top-gozer 185/72/18/5 zoekt slanke
vers/btm-gozer LIVE NU

Toen Villes bericht op het scherm verscheen, stopte ik met lezen. Een uur later stond hij bij mij op de stoep en zei hoi, en ik zei hoi terug, en zijn blik gleed even op en neer tussen mijn tenen en mijn haargrens. Toen pas had hij genoeg moed verzameld om binnen te komen.

‘Je bent knap,’ zei ik.

Hij bromde iets en bewoog zich onhandig, zette een stap

achteruit, en zijn rechterhand bevond zich nu eens op zijn rug, dan weer leunde hij ertegenaan. Maar ik kende dit spelletje en zei: nee echt, je bent echt heel knap, ik was echt verbaasd toen je binnenkwam want ik had iets heel anders verwacht, dat je alleen maar leugens over jezelf had verteld. *Dat zou ik hebben gedaan.*

‘Ik kan weer weggaan, als je dat wilt.’

Zijn stem klonk timide en bescheiden, als die van een klein kind, en hij wendde zijn blik af en snoof een tikje demonstratief, alsof hij me ergens van probeerde te overtuigen. *Ik doe dit soort dingen normaal nooit, bijvoorbeeld. Of: Ik heb op een moment van zwakte ingelogd in de chatroom, ik weet niet waarom.* Alsof hij wilde dat ik wist dat hij van tevoren had nagedacht over alles wat er kon gebeuren. *Hij heeft misschien een geslachtsziekte, hij kan om het even wat zijn, hij kan me pijn doen, je weet het nooit.*

‘Ik wil niet dat je weggaat,’ zei ik, en ik probeerde zijn hand vast te pakken, maar hij trok die snel weg en verborg hem weer achter zijn rug.

Ik begreep hem beter dan wie dan ook. Waarom zou iemand als hij iets doen als dit? Waarom zou hij niet teruggaan naar waar hij vandaan kwam? Hij was een succesvol ogende man van begin dertig, hij had zijn haar achterovergekamd, en zoals zijn knappe, hoekige gezicht tussen de sjaal en de kraag van zijn jas omhoogstak had hij iedereen kunnen krijgen; hij had een willekeurige ruimte kunnen binnenstappen en uit alle aanwezigen diegene kunnen uitkiezen die hem het meest beviel. Hij trok zijn nog vrij nieuwe leren schoenen en zijn duur ogende jas uit en hing de jas aan de kapstok. Zijn kleren roken schoon, het krijtstreepoverhemd was van een dikke, gladde stof en zijn jeans had zelfs nog geen kans gezien te kreukelen rond de knieën, ook al voegde de broek zich als een panty naar zijn benen.

Heel even stond hij voor mij zonder een woord te zeggen,

totdat de stilte hem begon te storen en hij zijn hand op mijn onderrug legde, me stevig tegen de muur duwde en me ruw kustte. Hij greep mijn polsen en drukte zijn dijbeen tegen mijn kruis, alsof hij bang was dat ik kans zou zien iets te zeggen – dat ik op hem viel, of dat ik wist hoe kwaad je kon worden hierom, dat ik hem en de wereld waaruit hij afkomstig was begreep: ouders die ingenieur zijn, ik snap 't, je hebt ze nog niet kunnen vertellen dat je op mannen valt, echt, ik weet 't, dat kun je niet zomaar even vertellen.

Ik walg hier ook van, van dit alles, had ik hem willen zeggen, en ik had willen vragen hoe we eigenlijk op dit punt waren beland en waarom dit zo moest zijn, wat er met ons gebeurd was; maar je kunt zo iets niet zeggen tegen iemand die berouw heeft, want walging is zoveel erger dan woede. Aan woede kun je toegeven, je kunt je eroverheen zetten of je leven eraan wijden, maar walging werkt op een andere manier. Die graaft zich in onder je nagels en gaat niet weg, zelfs al zou je je vingers eraf bijten. Maar ik zei niets, omdat er tussen mannen geen vragen bestaan, geen mishandelingen, geen argumenten.

Zijn lange nagels schraapten over mijn rug en schouders, zijn regelmatige tanden botsten tegen die van mij, en in zijn hals hing de geur van aftershave, in zijn oksels voelde ik nog vochtige deodorant. Hij drukte zich stevig tegen mij aan en sloeg zijn benen om die van mij, zijn gespierde dijnen klemden zich om mijn flanken en zijn ronde schouders hadden iets vastberadens. Heel even realiseerde ik me hoe mooi hij was, en hoeveel geluk ik had omdat hij was gekomen. De polsen met de blonde haartjes, de ruggen van zijn handen vol opgezwollen aderen, zijn rechte en gelijkmatige vingers en de goedverzorgde nagels, het nauwsluitende overhemd waarvan de bovenste knoopjes geopend zijn en waaronder ik zijn geur gewaarword, de sleutelbeenderen die de harde borstspieren schragen, de elegantie van zijn steeds smaller wordende borstkas en de uitnodigende tail-

le, de strakke maar goed passende broek die zijn dijen zodanig in het nauw drijven dat de contouren van zijn beenspieren op schaatsijzers lijken. Ik dacht: hoe perfect kan de ander zijn.

In de donkere gang kuste hij mijn hals, en hoewel niemand ons zag, hoewel wijzelf elkaar nauwelijks konden zien, ging ik anders naar hem kijken terwijl hij zijn warme, sterke hand onder mijn shirt liet glijden. Ik wilde geloven dat ik me gewonnen had gegeven omdat we uiteindelijk slechts dieren zijn, we kunnen hier niets tegen beginnen, het is onze natuur. En afgaande op de kracht van zijn greep en zijn opgewonden ademhaling dacht hij hetzelfde.

Al in de gang rukte hij zijn overhemd open, en hij beet zodanig in mijn shirt dat ik de warmte van zijn ademhaling door de stof heen kon voelen. Ik duwde hem even van me af, rukte me los uit zijn greep, en hij botste eerst tegen de muur en keek mij toen met zijn grote blauwe ogen aan. Vervolgens trok ik hem achter me aan naar het bed, en in mijn lakens hing nog steeds de geur van wasmiddel, en ik keek naar Ville en dwong mezelf alles uit de situatie te halen wat erin zat. Nu het dan eindelijk gebeurde.

Hij trok ook de rest van zijn kleren uit en begon te glimlachen. *Wil je 'm?* vroeg hij; hij knipoogde en pakte me bij mijn schouders en duwde me omlaag.

‘Alles in orde?’ vroeg hij toen ik ophield.

‘Alles in orde,’ zei ik, en ik dacht aan alle berichtjes die Ville na zijn aanmelding in de chatroom had gekregen. En uit al die mannen had hij mij gekozen, omdat mijn bericht het opvallendst was, het gewildst, omdat mijn strategische maten het bekoorlijkst waren. Iedereen wilde hem en hij wilde alleen mij, en daar hield ik van.

Hij draaide me ondersteboven voor de wederdienst.

‘En, voelt 't goed?’ vroeg hij, en zijn scherpe tong hing half uit zijn mond.

‘t Voelt echt heel goed,’ zei ik, en instinctief duwde ik zijn hoofd omlaag.

‘Je bent knap,’ zei hij.

‘Wat?’

‘Dat je knap bent,’ herhaalde hij.

Toen begon het te stinken in de kamer. Hij en ik. We stonken. Dat wat we daarnet hadden gedaan stonk, onze gedachten stonken. De geur van latex zat op onze huid, in de lakens, op elk oppervlak, hing in de lucht in de kamer. De lakens waren nat van het zweet. Toen hij zijn arm achter zijn hoofd legde, merkte ik dat zijn deodorant ermee was opgehouden, en zijn adem was nu anders. Zwaarder, geurend naar uien en vlees.

‘Bedankt,’ begon hij uiteindelijk.

‘t Is goed.’

‘Alles in orde?’

‘Ja.’

‘Mooi zo,’ zei hij, en hij kuchte. ‘Ik zou graag nog eens afspreken.’

‘Hm, misschien,’ begon ik. ‘Wil je koffie?’ vroeg ik toen snel, en ik stond nog sneller op, opende het raam door een ruk aan de hendel te geven, trapte zijn kleren die over de vloer verspreid lagen op een hoop, raapte de deken die onder het bed was beland op en deed het licht aan.

‘Nu, op dit tijdstip?’ vroeg hij; hij ging bijna geschrokken zitten, trok de deken over zijn benen, legde zijn handen op zijn buik en kneep verbaasd zijn ogen tot spleetjes.

Zijn huid glom in het heldere licht als een pasgeroosterde ham. Hij krabde zijn schouder en verzocht me het licht uit te doen.

‘Ja, op dit tijdstip. Wil je?’

‘Dat gaat niet,’ zei hij, en hij klonk weer afkeurend.

‘Je moet nu gaan,’ zei ik.

‘Wat?’

‘Ik wil dat je nu gaat.’

En hij pakte zijn kleren bij elkaar terwijl ik naar de keuken ging om de waterkoker aan te zetten. Ik zette een koffiemok op het aanrecht en deed er alvast twee lepels oploskoffie, twee zoetjes en een scheutje melk in.

‘Kun je nu eindelijk gaan?’ vroeg ik.

Hij had het licht uitgedaan en leek te schrikken, van de vraag, van de stem die de stilte verbrak of van mijn snelle terugkeer in de slaapkamer.

‘Ik ben al onderweg,’ zei hij terwijl hij pas bezig was zijn tweede sok aan te trekken.

Ik liep weer naar de keuken, schonk water in de mok, roerde tot de koffie was opgelost en proefde. Toen kiepte ik de mok leeg in de gootsteen.